

คนเยอะ เรื่องเยอะ

อาทิตย์ นิ่มนวล
สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม อ.ส.ท.

หลัง จากที่เดินลัดเลาะหลบหลีกยานยนต์ไว้เสียกันไปอย่างบ้าระห่ำจนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด เราก็มาถึงสถานีรถไฟคุนหมิง (昆明火车站) จนได้ แต่คือว่า...นี่วันธรรมดาอะ แล้วก็ไม่ใช่หน้า High Season แต่อย่างไรก็ตามทำไมมวลมหาประชาชนมันมากมายล้นหลามขนาดนี้ ปฏิเสธไม่ได้ว่าสถานีรถไฟแห่งนี้ใหญ่มากเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่พอเจอคลื่นมนุษย์เข้าไปก็ดูแคบไปถนัดตาเลย และแน่นอนว่าเราไม่เจอกับสิ่งมีชีวิตสี่ขาตัวอื่นเลย นอกจากสัญชาติจีนล้วนๆ มาทำอะไรกันครับ พี่ครับ

ตามข้อมูลที่ทำมา เราจะต้องเห็นอนุสาวรีย์กระทิงแดงก่อนถึงจะมั่นใจได้ว่ามาถูกทาง แต่เจ้ากระทิงที่ว่านี่อยู่ด้านในเข้าไปนะ ไม่ได้ตระหง่านเป็นสง่าอยู่ด้านนอก เราก็เลยต้องสูมเดินเข้าไปตายเอาดาบหน้าก่อน สภาพตอนนั้นคือค่อนข้างแออัดประมาณหนึ่ง มือลากกระเป๋าคนละใบ หลังสะพายเป้คนละใบ แล้วมาเจอคนเยอะๆ อีกเหนื่อยมากจริงๆ ด้านหน้าของเราเป็นเหมือนประตูเหล็กกันไว้ด่านหนึ่ง ขณะที่กำลังงัดหนังสือเดินทางออกมาเป็นใบเบิกทาง เพื่อจะ

ผ่านด่านแรกนี้ไป ก็ได้สัมผัสกับวัฒนธรรมเก่าแก่ของคนที่นี่ เป็นวัฒนธรรมที่เราก็เตรียมใจมาในระดับหนึ่งว่า จะต้องได้เจอสิ ไม่เจอก็เหมือนมาไม่ถึงเมืองจีน ไซ่ครับ เรากำลังถูก “แซงคิว” คนแรกผ่านไปแซงกันหน้าตาเฉย อารมณ์แบบไหลๆ ตามคลื่นมนุษย์มา ฉันไม่รู้เรื่องด้วยนะ ถึงขั้นต้องสะกดกันว่านี่ไง? โดนแซงแล้ว แกเห็นปะ แต่ไม่ได้จับแค่คนแรกนี่สิ คนต่อๆ ไปก็พยายามจะแซงเราเหมือนกัน เห็นดังนั้นก็เหมือนเปิดระบบต่อต้านของพวกเราทั้งคณะ แซงหรืออย่างหวังเลย เราทำทุกวิถีทางให้ยังเกาะกลุ่มกันได้ และไม่ถูกแซงคิว ณ ขณะนั้นไม่ว่าจะเป็นเด็ก สตรี คนชรา ก็ไม่สามารถหยุดแรงแค้นของเราชาวไทยไว้ได้ และเราทำได้ดี จนกระทั่งผ่านด่านแรกเข้ามา เจอน้องกระทิงแดงตั้งตระหง่านอยู่หน้าสถานีจนต้องขอชักภาพไว้เป็นที่ระลึกสักหน่อย แล้วรีบผ่านด่านที่ 2 เข้าไปด้วยยุทธวิธีเดิม ซึ่งก็ได้ผลดี

ที่เรามาที่นี่ก็เพราะว่า เราได้ทำการจองตั๋วรถนอนไว้เพื่อจะโดยสารไปที่ลี่เจียงซึ่งเป็นจุดหมายต่อไป เอาตรงๆ ก็คือคุนหมิงนี่เป็น

เมืองทางผ่านเฉยๆ เลย ไม่ได้ยินอะไรเท่าไร ขึ้นตอนการจอก็สามารถเข้าไปที่เว็บไซต์ www.travelchinaguide.com ระบุรายละเอียดพวกวันที่จะเดินทางให้ดีๆ เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจะเดือดร้อน (มาก) ใส่ชื่อผู้ร่วมเดินทางเข้าไปด้วยภาษาอังกฤษ กดย้ายเงินให้เรียบร้อย แล้วพิมพ์ใบจองติดตัวไว้เพื่อยืนยันรับตั๋วจริงที่นี้ ฟังดูก็เหมือนจะง่ายนะครับ แต่ที่มันทำให้ไม่มั่นใจก็คือ เว็บไซต์ที่จองนี้เหมือนเว็บเถื่อนซะไม่มี จองไปก็เกิดความรู้สึกว่า "จะโดนโกงไหมนะ" อยู่ตลอดเวลา แต่ก็แหละ ใครๆ เขาก็แนะนำเว็บนี้กัน เราก็ต้องเชื่อใจกันหน่อย

ด้วยความที่สามารถสื่อสารภาษาจีนพอได้ (บ้าง) ก็เลยได้รับเลือกจากทางคณะให้ไปจัดการเรื่องแลกตั๋ว นาที่นั้นบอกเลยว่าทำเป็นใจดีสู้เสือ จะไม่กลัวได้ยังไงกัน ก็คนข้างหน้าเราเล่นมีปัญหา กับเคาน์เตอร์แลกตั๋วแทบจะทุกคน นั่นขนาดคนจีนด้วยกันยังดูรอแล้วจะเหยงอย่างเราจะจะเป็นยังไง หน้าเคาน์เตอร์แต่ละเคาน์เตอร์แยกเป็นช่องให้เดินเข้าไปติดต่อ กันด้วยราวเหล็กแบบ one-way ดูแข็งแรงมาก ติดต่อเสร็จแล้วก็วนออกไป แต่ก็ยังไม่วาย สาวน้อยคนข้างหน้าพยายามจะลากกระเป๋าเดินทางเดินย้อนสวนกลับมาทางเดิมซึ่งมันไม่มีทางเป็นไปได้เลย คนรอต่อคิวเยอะมาก ของแครบมาก หนูไม่สามารถสานฝันได้เด็ดขาด ถึงทำได้ก็ต้องโดนยำสาบรอบแหงๆ เห็นดังนั้นเราก็เลยเกิดความสงสารปณโหมโยกกระเป๋าคุณน้องไปในช่องขาออก แล้วชี้ให้นางไปทางนั้น เหตุการณ์ก็เลยสงบลง

...ถึงคิวแล้ว! เราจัดแจงยื่นเอกสารทั้งหมดที่คิดว่าควรจะได้ใช้งานผ่านเคาน์เตอร์กระจกหน้าเข้าไปให้คุณที่ผู้หญิงวัยกลางคนหน้าตาดีมีทั้ง กระเป๋าเดินทางที่มีช่องให้สนทนากับคนข้างในน้อยมาก แม้ว่าคนข้างในจะมีไม้ค้ำเพื่อไม่ให้เสียงดังขึ้นก็ดูเหมือนว่าจะไม่ทำอะไรดีขึ้นเท่าไร เสี่ยงอ้ออิงจนฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง นึกในใจตอนนั้นว่า ตายแล้ว ถ้าคุณพี่เขาถามอะไรขึ้นมาจะตอบรู้เรื่องไหมนะ กาลกลับเป็นว่าเราไม่ได้สนทนาอะไรกันเลยแม้แต่คำเดียว คุณพี่ท่านนั้นแค่กรอกชื่อของเราทั้งคณะลงไปในระบบที่ละคนๆ (แอบเห็นว่าคุณพี่พยายามสะกดชื่อให้ถูกต้อง เพราะดันมีสมาชิกของเราคนหนึ่งนามสกุลภาษาอังกฤษยาวมากเวอร์ ดูแล้วใส่ๆ ตลกดี) ใส่หมายเลข

หนังสือเดินทาง ใส่จุดหมายปลายทาง แล้วพิมพ์ตั๋วรถไฟผ่านเล็ๆ ออกมายื่นให้ ใบจองที่พิมพ์กันมาก็ไม่ได้ใช้ด้วยนะ เพราะระบบดูจากหมายเลขหนังสือเดินทางก็มีข้อมูลพร้อมเลย ings มากๆ อยากรจะปรบมือให้ดังๆ

เอาละ ภาระหนักใจของเราก็จบลงด้วยดีมากๆ ถึงเวลาที่ต้องสละสัมภาระที่หนักกายทำให้ตัวเราสบายสักที ว่าแล้วก็เดินตามทางไปยังจุดรับฝากกระเป๋า (小件寄存处 เลี้ยวเจี้ยน จุ้นจวนจวี) หน้าตาคัลล้ายๆ ใจรับจ้าน่า มีทางเข้า และทางออกฝั่งละทาง ชาวแก๊งก็ประเดิมความเค่อด้วยการพุ่งเข้าไปที่ฝั่งรับกระเป๋า... (ก็ลืมดูป้ายนี่นา) สนนราคาฝากกระเป๋าต่อใบอยู่ที่ 8 หยวน (ราว 40 บาท) ก็ถือว่าไม่แพงนะ เพราะสามารถฝากได้เกือบจะทั้งวัน เป็นการลงทุนที่คุ้มค่าจะตาย ฝากเสร็จก็ขอแวะห้องน้ำเพื่อเตรียมตัวให้สดชื่นก่อนออกเดินทางอีกครั้งกันสักนิด บอกตามตรงว่าไม่คาดหวังอะไรเลยกับห้องน้ำในที่แบบนี้ เพราะยังงี้ก็ต้องและแน่นอน พอเข้าไปก็...อืม พอใช้ได้ พื้นห้องน้ำและเวอร์ น้ำหยดรั่วๆ คนก็แซงคิวกันเข้าไปอีก แต่ยั้งดีที่มีพัดลม (วางพื้น) เป่าระบายอากาศซึ่งเอาจริงๆ ก็ไม่ได้ช่วยอะไรเท่าไร เอาน่า ไม่ได้หวังอะไรอยู่แล้วนี่ แต่ที่นำแปลกกว่านั้นคือ คนในบริเวณนี้ชอบมองหน้าเรา คือเข้าใจแหละว่าเป็นคนต่างถิ่น เป็นกะเหรี่ยงมา แต่ต้องมองกันขนาดนั้นเลยหรอ บางคนถึงขั้นมองเหยียวหลังอะ อยากรเคลียร์ก็เจอได้นะพี่ //มองขึ้นลง

Small Tips

จากที่สังเกตคือ เหมือนคนที่นี่จะไม่ค่อยระวังเรื่องกระเป๋าเป้กันเลย ทุกคนสะพายไว้ข้างหลังตามปกติเหมือนไม่คิดว่าจะมีอาชญากรรมเกิดขึ้น แต่ด้วยความที่เราไม่คิดจะไว้ใจทำอะไร ก็เลยพยายามเอามาสะพายไว้ข้างหน้าแทบจะตลอด กันไว้ดีกว่ากันนะ ตอนนี้จะไปฝากกระเป๋าทั้งก็อยากให้อะไรสักอย่างหนึ่ง เพราะพี่แกล้งทำป้ายเหมือนกันเป๊ะ ถ้าไม่ระวังก็จะเด้อต้าได้ ถ้าป้ายเขียนว่า 取包处 (จวีเปาจวี) แปลว่าเป็นประตูสำหรับรับกระเป๋า ถ้าเขียนว่า 存包处 (จุนเปาจวี) แปลว่าเป็นประตูสำหรับฝากกระเป๋า นั่นเอง